
Kazimierz Wróblewski.

Pamiętnik Literacki : czasopismo kwartalne poświęcone historii i krytyce literatury polskiej 5/1/4, 537

1906

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Klaczko nie był odosobniony w literaturze; miał wielbicieli i naśladowców, którzy każdą jego myśl podnosili i rozwijali. Jeżeli nawet nie stworzył sam szkoły literackiej, to szkoła stworzyła się z czasem koło jego imienia.

I to właśnie nadaje mu poza zwykłym znaczeniem, jako pisarza, znaczenie większe: inicjatora i wodza. I dlatego właśnie twórczość jego musi być uważana za punkt ważny w rozwoju naszej krytyki literackiej.

Kazimierz Jarecki.

---

† KAZIMIERZ WRÓBLEWSKI.

Urodzony w Czortkowie w r. 1873., ukończył wydział filozoficzny uniwersytetu lwowskiego, gdzie poświęcał się studjum nad literaturą polską; na podstawie pracy o K. Ujejskim otrzymał stopień doktora filozofii. Przez czas pewien (dwukrotnie) był nauczycielem gimnazjum polskiego w Cieszynie, poczem w r. 1906. został mianowany profesorem V. gimnazjum we Lwowie. Zmarł nagle 26. grudnia 1906 skutkiem zacczadzenia.

Już podczas studyów uniwersyteckich oddał się ś. p. K. Wróblewski całą duszą polityce i publicystyce; temu kierunkowi pracy pozostał wierny do końca swego krótkiego życia i tu też położył największe zasługi. I na polu historii literatury nie pozostała jednak działalność jego bez trwałych rezultatów. Zwłaszcza z badaniami nad K. Ujejskim połączył swe nazwisko nierozzerwalnie: wydał jego listy („Tydzień“ 1898.) i nieznanne utwory poetyczne („Głos“ 1898.), a po drobniejszych rozprawach („Skargi Jeremiego“, „Młodość K. Ujejskiego“) wydał obszerną monografię o nim („K. Ujejski“, Lwów, 1902., 8° str. 306.), bogatą w cenne materyały, zebrane z niezwykłą pracowitością i odznaczającą się nader trafnym sądem krytycznym. Poza tem zajmował się Mickiewiczem („Mickiewicz jako nauczyciel w Kownie“, Lwów, 1896.), Trentowskim („Br. Trentowski, szkic biograficzny“, Lwów, 1899.), M. Romanowskim („Słowo Polskie“, 1903), K. Brzozowskim („Głos“, 1899.) i Kasprowiczem, o którym napisał pierwszy w naszej literaturze szkic literacki (Lwów, 1895.). Nadto ogłosił broszury popularne o Reju, Mickiewiczu, Romanowskim i t. d., podpisując się na nich albo własnym nazwiskiem, albo pseudonimem „J. A. Sierpiński“. W ostatnich latach pracował nad obszerną monografią Asnyka, do której zebrał wiele ważnego materyału rękopiśmiennego.

Przedwczesna śmierć przerwała tę pracę cichą, a sumienną i pożyteczną.